

WVVOLENE

AK SI MA NIKTO NEVYDOLÍ, VLASTNOU VINOU MA POSTATNE KRUTÝ OSUD.

RACHELLE DEKKEROVÁ

VYVOLENIE

i527.net

WYVOLENIE

AK SI MA NIKTO NEVYVOLÍ, VLASTNOU VINOU MA POSTIHNE KRUTÝ OSUD.

RACHELLE DEKKEROVÁ

Copyright © 2015 by Rachele Dekker

Slovak edition © 2016 by i527.net

with permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Originally published in the U.S.A. under the title:

The Choosing, by Rachele Dekker

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.

Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia. Slovenský ekumenický preklad.*

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

ISBN 978-80-89822-13-3

ODPORÚČANIA:

„Desivý pohľad do budúcnosti, v ktorej hodnotu jednotlivca určuje jeho spoločenské postavenie a kde milosť nahradili príkazy vyžadujúce úplnú poslušnosť. Majstrovsky napísaný debut plný hlbokých duchovných otázok. Nedokázala som sa od neho odtrhnúť!“

Tosca Lee, autorka románu *Démon: Memoáre*

„Príbeh, ktorý zapôsobí na každého, kto sa už niekedy cítil bezcenný, alebo uveril klamstvu, že jeho pravá hodnota je akási odmena, ktorú nikdy nedostane.“

Erin Healyová, autorka románu *Motherless*

„Strhujúci príbeh, ktorý vás zavedie do dystopického sveta, kde sa zlo prezlieka za dobro, skutočná láska je zakázaná a za slobodu sa platí vysoká cena. Román *Vývolenie* budete čítať s napätím až do poslednej strany!“

Susan Mayová-Warrenová, úspešná spisovateľka

„Rachelle Dekkerová privádza čitateľa do dystopickej spoločnosti, v ktorej túžba mladého dievčaťa po prijatí, identite a zmysle života odštartuje zložitú a nebezpečnú cestu. Úžasný príbeh!“

Josh Olds, LifeIsStory.com

AK SI MA
NIKTO NEVYVOLÍ,
VLASTNOU VINOU
MA POSTIHNE
KRUTÝ
OSUD.

Vyvolenie je dielom autorkinej predstavivosti.
Reálne osoby, udalosti, organizácie a miesta
sú použité vo fiktívnych súvislostiach.
Ostatné prvky románu sú vymyslené.

Pre moju sestru Karu:

*nikdy nezabudni svoju nádhernú pieseň.
Nezabudni, že si vyvolená.*

*Ak sa utopím, umlčím tú bolesť a konečne
pomaly vyklznem z tohto sveta
bez pút súženia, ktoré ma nivočia zažíva.
Dúfam, že voda dokáže zo mňa zmyť aj staré škvrny,
čo sa mi rozlievajú po tele a vtlačajú do kože pečať strachu.
Hlavou mi víri jediná myšlienka: že nikdy nebudem vyvolená;
že sa nikdy nedotknem srdca, ktoré som si mala tak ľahko získať.
Veď kto by chcel túto úbohú dcéru,
dievča, ktoré svet zavrhol a zvysoka naň napľul?
Poškvrnené jazvami, prekliate bolesťou, ktorá naň neprestajne
pokrikuje nadávky.
Z pier sľa rubín kvapkajú lži, ktorým som uverila:
Žiadny muž o mňa nikdy ani len nezakopne.
Som ako otrokyňa,
ktorá sa zubami-nechtami drží zhnitých koreňov.
Zrazu cítim, že ma chytá mocná dlaň a dviha,
aby som do hladných pľúc nasala sladký vzduch.
Dal mi meno a môj život má preňho cenu pokladu.
Zakázal mi veriť tým mrzkým slovám.
Pretože som milovaná, vytúžená a krásna.
Som vyvolená.*

Kara Dekkerová

POSTAVY

VLÁDA

Ian Carson, *prezident*

Isaac Knight, *hlavný vykladač a strážca knihy Veritas*

Dodson Rogue, *veliteľ miestostráže*

Enderson Lane, *minister práce a riaditeľ vládnych pracovných jednotiek*

Monroe Austin, *minister zdravotníctva*

Clyde Bushfield, *minister sociálnych vecí*

Rains Molinar, *minister hospodárstva*

Riley Scott, *minister financií*

Riddley Stone, *minister spravodlivosti*

PRÍSLUŠNÍCI MIESTOSTRÁŽE

Remko Brant, *poddôstojník*

Helms DeMarko, *poddôstojník*

Smith, *nadporučík*

RODINA HALEOVCOV

Seth Hale

Vena Haleová

Carrington Haleová

Warren Hale

ROBOTNICE

Larkin Caulmenová

Neely, *vedúca robotníc*

POSTAVY SPOMÍNANÉ V LETOPISOCH

Dr. Helena Zefnerbachová, *tvorkyňa lieku Prima Solution*

Robert Carson, *zakladateľ vlády*

Phillip Watts, *vodca prvej vzbury*

ĎALŠIE POSTAVY

Arianna Carsonová, *dcéra Iana Carsona*

Foster, *vládni tajomník*

Milo, *osobný kuchár Isaaca Knighta*

ROK
2257

L Carrington mala pocit, akoby sa zrazila s idúcim vlakom.

Miestnosťou sa ozýval melodický smiech a flirtovanie. Dobre vyzerajúci muži viedli na tanečný parket zapýrené mladé dámy, ktoré so škodoradostnou bujarosťou žasli nad svojím úspechom. Ostatné dievčatá ich pozorovali z kútov sály. Zhrozenú Carrington si nikto nevšimol.

Mala by utiecť. Možno by sa jej podarilo zmiznúť skôr, ako si po ňu prídu. Koľkým dievčatám sa však podarilo uniknúť pred vládou? Ani jednému.

Ruky spustené pri tele sa jej chveli a úlomky reality sa jej v hlave trieštili na milióny kúskov. Kde sa stala chyba? Toto sa jej predsa nemalo stať. V nohách cítila bodanie ostrohov paniky a pud sebazáchovy na ňu kričal vnútorným hlasom, aby tam už prestala stáť ako soľný stĺp a *pobla sa*.

Otočila sa k masívnym dverám Kapitolu a videla, ako dovnútra vpochodovala skupina miestostrážcov. Bez slova sa rozmiestnili pozdĺž sály a zamierili ku Carrington a ostatným dievčatám, ktoré si začali uvedomovať, čo ich čaká.

Čierne priliehavé uniformy obopínajúce ich svalnaté telá iba zdôrazňovali skutočnosť, že ich nemožno premôcť. S prísnyim výrazom v tvári sa chystali na svoju úlohu: odviesť nevyvolené do rozlúčkovej miestnosti.

Strach sa v Carringtoninej hrudi rozpínal ako balón. Na čele jej vystúpili kropaje potu. Mala pocit, akoby do sály niekto vháňal

horúci vzduch, ktorý jej vysušoval pľúca. Toto sa nemalo stať, toto predsa nebolo v pláne. Teraz mala s lútosťou pozorovať ostatné dievčatá, nie ľutovať samu seba. Všetky tie hodiny strávené učením, rojčením a fantazírovaním! Celé detstvo sa točilo okolo jedinej myšlienky, okolo prípravy na jediný okamih. Takto to nemalo skončiť.

Skôr, než sa stihla spamätať, zastal pred ňou jeden z príslušníkov miestostráže. Vystretou rukou jej naznačil smer, ktorým mala vykročiť. Omráčená tým, čo sa stalo, chvíľu váhala. Muž zvrátil čelo, jeho prázdne oči sa zúžili do úzkych štrbín a začalo mu pošklbávať kútikmi úst. Myslí si, že mu chce vzdorovať.

Carrington naprázdno preglgla a spamätala sa. Mala pocit, akoby sa jej nohy premenili na želatínu a zem pod ňou sa hojďala. Nemohla si nevšimnúť letmé pohľady dievčat, ktoré poznala, s ktorými vyrástla a chodievala do školy. Teraz stáli po boku mužov, ktorí si ich vyvolili.

Rozlúčková miestnosť sa nachádzala za veľkými mahagónovými dverami na východnej strane veľkej kapitolskej tanečnej sály. Miestnosťou spolu s ňou prechádzalo prinajmenšom tridsať iných dievčat, každé v sprievode jedného strážcu.

Carrington civela na vyleštenú mramorovú dlážku, od ktorej sa odrážali jej červené trblietavé šaty. Koľko hodín snívala o tom, kedy si ich konečne oblečie? Tá róba bola stelesnením dokonalého okamihu. Odteraz jej bude pripomínať, aká bezvýznamná v skutočnosti je.

Len čo vstúpila do rozlúčkovej miestnosti, po chrbte jej prebehol mráz. Určite došlo k omylu. Keby jej dopriali ešte niekoľko minút... prišiel by, vyvolil by si ju. Otočila sa, aby sa vrátila do sály, v ktorej boli všetky jej nádeje a sny, ale dvaja strážnici pribuchli veľké dvere. Dunivý zvuk zaplavil rozlúčkovú miestnosť a Carrington mala čo robiť, aby nezamdlela.

Keď si dievčatá začali uvedomovať, kde sa ocitli, v zástupe sa ozvalo fňukanie. Všetko, na čom pracovali od okamihu, keď pochopili, čo je zmyslom ich života, nenávratne zmizlo. A bez zmyslu života boli ničím.

Bolo zvykom, že príbuzní sa prišli s dievčatami naposledy rozlúčiť. Mali iba pár minút; potom príslušníci miestostráže prepravlia dievčatá vlakom ponad rieku, aby žili a slúžili vláde ako „robotnice“. Odtiaľ už nebudú dcérami ani sestrami, stratia kontakt s rodinou a prestanú byť súčasťou sveta, ktorý poznali. Oddnes sa podriadia vláde, pridelia im podradnú prácu, ktorú budú verne vykonávať až do svojej smrti. To bol zákon daný Bohom, ktorý pred mnohými rokmi v čase skazy zaviedol do praxe svätý Robert Carson.

Carrington zavrela oči a pokúsila sa sústrediť na búšenie svojho srdca. Od malička ju učili, že každý má svoje miesto, každý je povoláný slúžiť a plniť Bohom dané zákony obsiahnuté v knihe *Veritas*. Dúfala v inú budúcnosť, v modlitbe prosila o odlišnú životnú cestu; teraz však bude musieť vykročiť týmto smerom. Nemá inú možnosť. Otvorila oči a dúfala, že jej stuhnuté svaly sa začnú uvoľňovať, ale nestalo sa tak.

Drobná rúčka ju šklbla za sukňu. Sklonila hlavu a uvidela známy pár modrých očí. Donútila sa usmiať a odpoveďou jej bol zubatý úškrn. Bolo jej do plaču a naprázdno preglgla. „Vybral si ťa niekto?“ spýtal sa.

Carrington sa sklonila, aby bračkovovi pozerala priamo do očí. Nežne mu prebehla prstami po zlatistých vláskoch, ktoré boli hodvábne jemné ako jej vlastné. Vyzeral celkom ako ona – mal okrúhlu tvár a malý nos pofírkany pehami, ktoré v jeho veku ešte pôsobili rozkošne – až na sýtomodré oči. Tie zdedil po matke.

Nie. To slovo jej v ústach zanechalo trpkú príchuť. Hoci mal Warren iba štyri roky, chápal, že nedosiahla želaný výsledok. Sklonila sa a pobožkala ho na čelo. Potlačila ďalší nával slz, vstala a pocítila na sebe matkin prísny pohľad.

Niektoré matky objímali svoje dcéry a posledné spoločné okamihy využívali na to, aby ich ubezpečili, že aj keď budú ďaleko, nikdy ich neprestanú milovať. Carrington vedela, že od ženy, ktorá stojí pred ňou, sa jej takejto útechy nedostane.

Vrásky na matkinej tvári odrážali nespokojnosť. Chladný pohľad, ktorým prebadávala dcéru, vyžaroval sklamanie a Carrington